

I.

Kneginja je Ščerbacka smatrala da je obaviti svadbu do korizme, do koje osta pet tjedana, bilo nemoguće budući da polovica opreme nije mogla biti gotova do tog vremena; ali ona nije mogla da se ne suglasi s Levinom da bi poslije korizme bilo već isuviše kasno jer je stara tetka kneza Ščerbackoga bila jako bolesna te je svakog časa mogla umrijeti, pa bi onda žalost još zavukla svadbu. I stoga, pošto je odlučila da opremu podijeli u dva dijela, u veliku i malu opremu, kneginja prista da se svadba obavi prije korizme. Odlučila je da manji dio opreme priredi u cijelosti sada, veći pak da pošalje poslije, i veoma se ljutila na Levina zbog toga što joj nikako nije mogao ozbiljno odgovoriti pristaje li on na to ili ne pristaje. Ovo je rješenje bilo to pogodnije što su mladenci odmah poslije svadbe odlazili na selo gdje stvari većega dijela opreme neće biti potrebne.

Levin se i nadalje jednako nalazio u onom istom stanju ludila u kome se njemu činilo da on i njegova sreća sačinjavaju glavnu i jedinu svrhu svega što postoji i da on sada ne treba ni o čemu misliti niti se brinuti, da za nj sve čine i da će sve učiniti drugi. Čak nije imao nikakvih osnova ni ciljeva za budući život; odluku o tome prepuštao je drugima znajući da će sve biti divno. Brat njegov Sergej Ivanovič, Stjepan Arkadijič i kneginja vodili su ga u onome što mu je bilo činiti. On je samo bio posve suglasan sa svime što su mu predlagali. Brat je za njega posudio novaca, kneginja je preporučila da poslije svadbe otputuju iz Moskve. Stjepan je Arkadijič preporučio da putuju u inozemstvo. On je na sve pristajao. „Činite što hoće-